

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 392/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Júliusa Laciku, bytom P., zastúpeného advokátom P. J., P., ktorou žiadal vysloviť porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 106/99 a jeho rozsudkom zo 17. mája 2002 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 a jeho rozsudkom z 24. marca 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Júliusa Laciku o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2004 doručená sťažnosť Júliusa Laciku (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou žiadal vysloviť porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 106/99 a jeho rozsudkom zo 17. mája 2002 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 a jeho rozsudkom z 24. marca 2004.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 19. mája 1999 podal okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o ktorom okresný súd rozhodol rozsudkom zo 17. mája 2002 tak, že návrh zamietol. Podľa sťažovateľa okresný súd pri rozhodovaní jeho veci vychádzal z chybných informácií a nesprávneho právneho posúdenia veci. Dňa 3. júla 2002 podal sťažovateľ proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 z 24. marca 2004 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Dňa 10. júla 2004 podal sťažovateľ generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku okresného súdu zo 17. mája 2002 a proti rozsudku krajského súdu z 24. marca 2004, ktorý bol v zastúpení krajským prokurátorom v Nitre listom č. Kc 2053/04-10 zo 14. septembra 2004 odložený. Podľa sťažovateľa *„odložením podnetu Generálnym prokurátorom SR zo dňa 14. 9. 2004, rozhodnutím 7 Co 84/2003-234, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 Krajského súdu v Nitre zo dňa 24. 3. 2004 a Okresného súdu v Topoľčanoch č. 7 C 106/99-170 zo dňa 15. 2. 2002 boli porušené jeho práva a žiada, aby Ústavný súd SR prikázal týmto orgánom, ktoré porušili jeho práva, aby obnovili stav pred ich porušením“*.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd *„vyslovil nálezom, že:*

- práva sťažovateľa uvedené v čl. 48 ods. 2 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR boli porušené,
- zrušujú sa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre č. 7 Co 84/2003-234, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 zo dňa 24. 3. 2004 a Okresného súdu v Topoľčanoch č. 7 C 106/99-170 zo dňa 17. 5. 2002,

- Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu v Topoľčanoch vo veci rozhodnutia o vlastníctve konať v zmysle § 56 ods. 3 písm. d) Ústavného zákona č. 38/1993 Z. z.,

- Ústavný súd SR priznáva primerané finančné zadosťučinenie, ako náhradu nemajetkovej ujmy sťažovateľovi vo výške 100.000,- Sk v zmysle § 56 ods. 4 Ústavného zákona č. 38/1993 Z. z.“

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 106/99 zo 17. mája 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 z 24. marca 2004 nadobudol právoplatnosť 7. júna 2004.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 106/99 a jeho rozsudkom zo 17. mája 2002 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 a jeho rozsudkom z 24. marca 2004.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu 2. novembra 2004 vyplýva, že sťažovateľom napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 106/99 zo 17. mája 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 84/2003, 7 Co 85/2003, 7 Co 75/2004 z 24. marca 2004 nadobudli právoplatnosť 7. júna 2004.

Z uvedeného je zrejmé, že od 7. júna 2004, keď predmetné rozsudky nadobudli právoplatnosť, do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 2. novembra 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie označených základných práv okresným súdom a krajským súdom, odmietol ako podanú oneskorene.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odložením jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti citovaným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu generálnym prokurátorom.

Ústavný súd konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa proti generálnemu prokurátorovi nie je premietnutá do petitu sťažnosti, preto súc viazaný petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) sa touto nezaoberal.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí a priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal ich zrušenia a priznania primeraného finančného zadosťučinenia, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2004